Advent - Primer diumenge

Per FrancescRiera el dl., 27/11/2023 - 00:00

Is 63,16b-17.19b.64,2b-7
1Co 1,3-9
Mc 13,33-37

Comença Advent...!!!

Això ens obre el cor! Hem encès la primera llàntia de la “corona”!

Advent és una època amable: tenim davant nostre (ens “advé”) la pau, la “santa i plàcida nit”, la calidesa del Nadal. Per altra banda, l’Advent és curt i tenim l’esperança que enguany el Senyor ens ajudarà a “convertir-nos”, com demana el Profeta.

1. Advé, esperem, encara alguna cosa?
Davant la catedral de Barcelona, la fira Sta. Llúcia. Arreu de les nostres terres, paradetes amb figuretes, molsa i suro... nens i nenes bocabadats... La TV ja fa dies que ha començat els seus anuncis “familiars” prometent “caliu”, “felicitat”, cava, torrons... joguines, reis... Mentre, en el món i entre nosaltres, tants ho passen magre! (i potser, ai las!, entre alguns que llegiu aquestes paraules...!).

Què esperem que ens “advingui” en aquest “Advent”?
-- Esperem que ens “advingui” un Nadal cordial i familiar, esperem reunir o retrobar la família. (O potser, això és el que enyorarem aquest Nadal). Esperem un bon dinar de Nadal i de St. Esteve, esperem l’afecte que hi ha darrera els regals que em faran i que farem.
-- Esperem una mica de pau al cor, sentir-nos a prop de l’Infant Jesús, sentir el seu caliu en la pregària i el silenci. I per això ens prometem: fer una mica més de pregària, posar silencis enmig de l’aldarull de les festes..., perquè Jesús es troba en el silenci d’una nit “santa i plàcida”.
-- I, que espero per al meu món trasbalsat? On puc donar un cop de mà? Quins petits miracles puc fer? Quins regals de Reis he de preparar per fer que baixi pau, en els meus entorns propers, els àmbits “micro”? I en els àmbits “meso” i “macro”? Que l’infant Jesús, ell tan petit i tan gens omnipotent, ens reveli com li hem de fer costat, amb la nostra impotència.

2. El millor que tenim els cristians: l’esperança
El poeta francès Charles Peguy posava en llavis de Déu en un dels seus poemes: “La Fe a mi no em sorprèn, diu Déu... La Caritat a mi no em sorprèn... Però l’Esperança, això sí que m’admira... Que aquests pobres infants vegin com va tot i que creguin que demà serà millor. És sorprenent i és realment la meravella més gran de la meva gràcia...”

I afegeix (cito de memòria): “No són la Fe i la Caritat, el pare i mare que arrosseguen la filla Esperança. És l’Esperança que arrossega la Fe i la Caritat”.

3. Avui Jesús ens diu: “Vetlleu! Que no us robin l’esperança!”
“Vigileu” (ens ho avisen a l’Aeroport, al Metro... que no et robin la maleta, la bossa...). Vigileu que la rutina, l’aire que respirem..., ens van robant els nostres “tresors”.

Advent vol ressuscitar la nostra esperança.

L’esperança: un difícil equilibri entre:
-- el ja sí, el Regne ja ha arribat / l’encara no, per tant cal estar a punt, vetllant / és enmig vostre!, que no el veieu?

L’evangeli ens diu avui als qui tenen el perill d’aburgesar-nos “mentre estem esperant l’acompliment de la nostra esperança...”. Als qui, cansats d’esperar, s’instal·len en el món vell.

4. I si ens poséssim “deures” d’Advent?
Ves a saber! Sempre va bé recordar els nostres temps d’escola...! Com que som bons alumnes i comencem el nou curs “litúrgic” plens de bons propòsits, segur que els complirem.

Es tractaria de cercar i descobrir en el nostre dia a dia:
“signes d’esperança” (goig, llum, somriures... al nostre entorn, que nosaltres mateixos fem...)
moments en què els “darrers” passen a “primers”, en què els que no compten, resulta que són “tinguts en compte”. Això sí que és Nadal ja “advingut”!
Metodologia: Al matí, en aixecar-nos, en sortir de casa, ens ho proposem. Al migdia mirem els signes que hem trobat. El mateix fem a la nit.

Així anem encenent la corona d’Advent, hi anem posant les llumenetes que hem descobert fent els nostres deures.

ETIQUETES